

Hạnh bố thí trong nghịch cảnh: Ánh sáng từ trái tim người yếu thế

ISSN: 2734-9195 14:30 24/11/2025

Để rồi ai đó đọc được câu chuyện, nhìn thấy hình ảnh, lại tự hỏi mình: “Trong khả năng của mình, mình đã làm được gì cho người đang khổ?”. Và ngay giây phút câu hỏi đó sinh khởi, hạt giống từ bi trong mỗi chúng ta đã bắt đầu nảy mầm.

Giữa cơn mưa đầu mùa trên một góc phố miền Trung, hình ảnh một người đàn ông khuyết tật ngồi trên chiếc xe lăn điện, tự mình mang từng thùng mì, thùng sữa đến điểm quyên góp cứu trợ lũ lụt, đã khiến không ít người dừng lại trong lặng thinh, xúc động. Không phải vì món quà lớn, cũng chẳng phải vì điều gì đặc biệt được phô trương, mà chính ở chỗ tấm lòng đã vượt qua giới hạn của thân thể và hoàn cảnh, để chạm đến trái tim người đối diện.

Trong giáo lý nhà Phật, người ta gọi đó là Dāna - Bố thí, một hạnh lành đứng đầu trong Lục Độ Ba La Mật, là cửa ngõ mở ra con đường chuyển hóa tự thân. Nhưng có lẽ, khi chứng kiến những hoàn cảnh như người đàn ông khuyết tật ấy, ta mới thấm thía hiểu nghĩa thâm sâu của hạnh bố thí: cho đi không phải vì mình “có”, mà vì lòng mình “muốn”.

“Của ít lòng nhiều”: khi trái tim lớn hơn hoàn cảnh

Kinh Phật có ghi một lời dạy nhẹ mà sâu: “Này các Tỳ-kheo, có người tuy bố thí ít, nhưng do tâm hoan hỷ mà phước báo lớn”.

Giáo lý ấy không đặt trọng tâm vào vật phẩm, mà nhấn mạnh vào tâm lượng. Một người có thể khuyết thiếu đủ thứ trong đời: sức khỏe, của cải, chỗ đứng... Nhưng nếu trong tim vẫn nồng cháy lửa yêu thương, thì dù món quà nhỏ, hạt giống thiện vẫn được gieo vào cõi đời.

2,5K

113

88

Yêu Đà Nẵng

Theo dõi

ẤM LÒNG: Người đàn ông... xem thêm

Chú tự mình bê thùng sữa để trao tặng, không muốn phiền mọi người.

Người đàn ông nhỏ bé trên chiếc xe lăn giữa trời mưa ấy chính là minh chứng sống động: hoàn cảnh không giới hạn được lòng tốt. Ngược lại, chính sự thiếu thốn của họ làm nổi bật hơn ý nghĩa của hành động: người ít điều kiện lại dễ chạm tới bản chất của sự cho đi, cho đi chân thành, không điều kiện.

Được biết, đó là người bán vé số dạo, không chỉ dành tiền mua mỳ tôm, sữa, gửi đoàn cứu trợ. Khi các tình nguyện viên giúp chú đỡ mỳ, sữa khỏi xe, chú vội tiếp lời: Để tôi cho thêm một triệu, rồi từ hai tay không còn bàn tay, chú lựa lấy trong túi áo ngực hai tờ năm trăm ngàn (chắc đã được chuẩn bị trước) để gửi tặng bà con vùng lũ.

Hai "tay" nâng niu tiền, lòng còn nhiều băn khoăn bởi chú muốn trao đi lắm... mà có thùng mì, thùng sữa đã quý hóa nhiều. Có lẽ, số tiền một triệu, được chú dành dụm từ cả tháng rong ruổi bán vé số dạo, nên không ai nỡ nhận. Tâm lòng chú rộng lớn quá chú ơi...

Chú nói: Gửi Phú Yên cũng được, gửi Đắk Lắk cũng được, đâu cũng là quê nhà mình mà, nếu được thì nhờ các anh chị gửi tới K'rong Bông nhà tôi nhé... (xã bị ảnh hưởng nặng nhất đợt mưa lũ vừa rồi, ở huyện Lắk cũ, Đắk Lắk). Mọi người khuyên mãi: Chú có tấm lòng vậy, gửi sữa, mì tôm tới bà con là quý lắm! Chú cất tiền đi ạ, chúng con không nhận tiền chú ơi. Rồi chú nghe và cất tiền lại...

Hạnh bố thí và bình đẳng của tâm

Bố thí là một hành động làm hiển lộ tính bình đẳng của Phật pháp: Một người giàu sang bố thí không làm họ cao hơn ai. Một người nghèo khó bố thí cũng không làm họ thấp hơn ai. Điều nâng tầm con người không phải giá trị vật chất, mà là tâm từ.

Có lẽ vì vậy mà hình ảnh người đàn ông khuyết tật chống chọi với cơn mưa để tự tay mang từng thùng mì, thùng sữa đến điểm tiếp nhận đã khiến những người đứng quanh cảm động, khóe mắt rưng rưng... Ông không mong được ghi nhận, không đòi hỏi được chú ý, ông chỉ muốn những thùng sữa, thùng mì ấy đến được nơi cần đến hơn mình.

Sự bình đẳng của tâm từ nằm ở đó: khi thấu cảm nỗi khổ của người khác, khổ đau trong mình như tự xóa bỏ vậy.

Bố thí trong nghịch cảnh - tinh thần của sự “dứt ngã”

Kinh Pháp Cú - Phẩm Thế Gian, có lời dạy:

“Keo kiết không sinh thiên

Kẻ ngu ghét bố thí,

Người trí thích bố thí,

Đời sau, được hưởng lạc.

Dường như, những người khó khăn, bươn trải nhiều, vượt qua nhiều thăng trầm cuộc sống, tâm cho đi trong họ càng lớn. Không những thế, đối với người đang sống trong khó khăn, việc cho đi lại mang một ý nghĩa khác: Đó là một hành

động vượt khỏi chấp ngã.

Bởi lẽ, khi con người còn lo toan cho đời sống của chính mình, rất dễ sinh tâm thu lại, giữ lại, phòng thủ. Thế nhưng, có những người vẫn mở lòng ngay trong hoàn cảnh éo le. Và khi mở lòng như vậy, họ đã bước một bước rất gần tới con đường của vô ngã, điều cốt lõi của giáo lý nhà Phật.

Hành động bố thí của người nghèo, người khuyết tật, người đang ở đáy của cuộc mưu sinh... vì thế mang giá trị tu tập lớn hơn những gì ta thấy bằng mắt.

Một bài học giữa đời thường về “tâm rộng lớn”

Kinh Pháp Cú, phẩm Ngàn có câu:

“Tự thắng, tốt đẹp hơn,

Hơn chiến thắng người khác.

Người khéo điều phục mình,

Thường sống tự chế ngự”.

Người đàn ông trên chiếc xe lăn hôm ấy đã thắng được điều gì? Không phải nghèo khó, không phải số phận bất toàn, mà là thắng được sự co cụm của chính cái tôi, thắng được nỗi ái ngại về giới hạn, thắng được tâm lý “thân mình còn chưa lo xong”.

Giữa phố xá ồn ào, ông để lại bài học giản dị mà sâu lắng:

- Khi lòng mình rộng, thì cảnh đời eo hẹp mấy cũng không làm mình nhỏ lại.
- Khi mình còn thương được người khác, thì đời này vẫn còn chỗ cho ánh sáng ấm áp tình thương.

Ánh sáng nhỏ, nhưng đủ ấm lòng người

Những thùng mì, thùng sữa mà ông trao đi không thể xóa đi hết khó khăn của đồng bào vùng lũ. Nhưng chính hình ảnh ấy đã gieo vào lòng người chứng kiến một thứ còn quý hơn: **niềm tin vào sự tử tế, vào bản chất thiện lương vốn có của con người.**

Và đó cũng là mục đích của hạnh bố thí trong Phật giáo: Không chỉ chuyển hóa người được nhận, mà còn khơi dậy thiện tâm nơi người cho và đánh thức sự ấm áp trong những ai chứng kiến.

Để rồi ai đó đọc được câu chuyện, nhìn thấy hình ảnh, lại tự hỏi mình: “Trong khả năng của mình, mình đã làm được gì cho người đang khổ?”.

Và ngay giây phút câu hỏi đó sinh khởi, hạt giống từ bi trong mỗi chúng ta đã bắt đầu nảy mầm.

Tác giả: **Thường Nguyên**

Nguồn tham khảo:
<https://www.facebook.com/share/v/19wHvoo9n5/?mibextid=wwXlfr>